Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25—	Ἐτησία Φράγκα	25.—
Ἑξάμηνος	» 14,—	Ἑξάμηνος	» 14,—
Τρίμηνος	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος ΔΓος — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1922* — *Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 34*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἀνάμεσα στοὺς νεοφερμένους, ὁ Φρέδος διέκρινε καὶ τὸ Φιδέ.

Ἔτρεξε νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν προστασία του λέγοντας:

—Φιδέ... Θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν!

—Ποιός; ρώτησε ὁ Φιδὲς κοιτάζοντάς μ' ἀπορία τριγύρω του.

—Αὐτός! ἀπάντησε τὸ παιδὶ δείχνοντας τὸ Γιακά.

Ἐπιφωνήματα ὀργῆς ἀκούστηκαν. Ὁ Φιδὲς προχωροῦσε κιδλας ἀπειλητικὸς πρὸς τὸ συνάδελφό του γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο τῆς διαγωγῆς του, ὅταν ὁ βασιλιὰς τὸν σταμάτησε:

—Ἡσυχάστε, ἱππότες, εἶπε ὑψώνοντας τὸ στιλέτο μὲ τὴν ἐλεφαντίνη λαβή, σύμβολο τῆς ἐξουσίας του. Ἤμουν μπροστά καὶ τὰ εἶδα ὅλα... Τὸ παιδὶ γελάστηκε, τὸ πῆρε ὁ φόβος...

Ὁ Φρέδος δοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ὁ βασιλιὰς τὸν ἔκοψε:

—Δική μου διαταγὴ ἦταν νὰ πιάσῃ ὁ Γιακὰς τὸ δόκιμο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ κάποιο σφάλμα του.. Τὸ παιδὶ τὸ πῆρ' ὁ φόβος καὶ σφύριξε... Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Τώρα, ἱππότες, πηγαίνετε στὴ δουλειά σας... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου.

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς δὲν ἱκανοποίησαν τοὺς συμμορίτες, μὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς Μαύρης Μάσκας συνείθιζαν νὰ σέβωνται τὴν ἐξουσία ἐκείνου ποὺ εἶχαν διαλέξει γ' ἀρχηγό τους. Ἔφυγαν λοιπὸν χωρὶς ἄλλα λόγια.

Ὁ βασιλιὰς σταμάτησε τὸ Φιδὲ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συντρόφους του καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάρε μαζί σου αὐτὸ τὸ παιδί, Φιδέ... Εἶναι μαθητής σου. Δὲ σὲ συγχαίρω γι' αὐτό, γιατί σήκωσε κεφάλι ἐνάντια στὸ βασιλιά του. Εἶναι ἔγκλημα ποὺ τιμωρεῖται μὲ θάνατο· εἶναι μικρὸς κι' αὐτὸ τὸν σώζει γιὰ τὴν ὥρα· μὰ πάρ' το σύ, φύλαξέ το καὶ προσεξέ το νὰ μὴ τοῦ κατέβῃ πάλι νὰ μοῦ μπῇ στὸ ρουθούνι, γιατί τὴ φορὰ αὐτὴ θὰ τ' ἀφήσω νὰ τὸ σκοτώσουν χωρὶς οἶκτο.

Ὁ Φρέδος ἤθελε νὰ μιλήσῃ, νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό του, νὰ κατηγορήσῃ τοὺς ἐχθρούς του, μὰ ὁ Φιδὲς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε μαζί του.

—Ἔλα δῶ, κακόμοιρο! τοῦ εἶπε.. Τί θέλεις λοιπὸν πεῖσμα νὰ σκοτωθῇς;

Καταπνίγοντας τὴν ὀργή του, ὁ Φρέδος Δορμπὰν ἀκολούθησε τὸν δάσκαλό του καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν καταραμένη κατάκομβη, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ τάφος του.

« Ποιός εἶναι »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Φρέδου

Ὁ Φιδὲς καὶ ὁ Φρέδος κάθουνται στὸ ἴδιο τραπέζι, σὲ μιὰ μοναχικὴ ταβέρνα τῆς πλατείας Μπιπέρ.

Ὁ κακοῦργος ἤθελε νὰ κουβεντιάσῃ ἥσυχα μὲ τὸ μαθητή του καὶ τὸν εἶχε φέρει σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα, ποὺ αὐτὸς μόνο τὴν ἤξερε κι' ὅπου δὲ σύχναζαν οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας.

—Δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποὺ νὰ φυλαχτῇ, ἐξηγοῦσε ὁ Φιδές. Οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας εἶναι πανταχοῦ παρόντες καὶ γι' αὐτοὺς ἔχει βγῆ ἡ παροιμία «οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά».

Ὡστόσο ἐπιθεώρησε ὅλο τὸ μαγαζὶ κι' ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐπιθεώρηση. Βλέποντας ὕστερα τὸ μαθητή του νὰ πέφτῃ κατάκοπος καὶ κατάχλωμος στὴν καρέκλα, τοῦ εἶπε:

—Ἀγόρι μου, μοῦ φαίνεσαι κουραρισμένο! Μήπως τοχον πεινᾷς;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ θυμηθῇ ξαφνικὰ ὅτι, ἀπορροφημένος ἀπ' τὴν καταδίωξη, δὲν εἶχε βάλει τίποτε στὸ στόμα του ἀπ' τὸ πρωί.

—Ἴσως! ἀπάντησε.

—Τί διάβολο! Τὸ κατάλαβα ἐγώ! εἶπε ὁ κακοῦργος καὶ διέταξε νὰ φέρουν φαΐ καὶ πιοτό. Ὁ Φρέδος ἔφαγε τρία πιάτα σοῦπα κι' ἄρχιζε νὰ συνέρχεται. Ἔφαγε ὕστερα κρῦο κοτόπουλο καὶ τὰ χρώματα ξαναῆρθαν ὁλότελα στὸ πρόσωπό του. Μερικὰ ποτήρια καλὸ κρασὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ξαναβρῇ ὅλη του τὴν ἐνεργητικότητα.

Ὅταν ὁ Φιδὲς εἶδε τὸ μαθητή του ζωογονημένο κι' ἕτοιμο γιὰ τὶς ἐξομολογήσεις, ποὺ προκαλεῖ τὸ πιοτό, ἔκρινε τὴ στιγμὴ κατάλληλη γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ μερικὲς ἐρωτήσεις.

—Γιὰ πές μου, σύντροφε, τοῦ εἶπε μ' ἐγκάρδιο ὕφος, χτυπώντας τον στὸν ὦμο. Δὲν κάνεις καλὰ τὶς δουλιές σου· πρέπει νὰ λές στὸν γερο-δάσκαλό σου τὶς μικροκουταμάρες ποὺ κάνεις καμμιά φορά... Τί διάβολο ἔκανες στὶς ἕντεκα τὴ νύχτα μέσα στὶς κατακόμβες μὲ τὸ βασιλιά κι' αὐτὸν τὸν κανάγια τὸ Γιακά; Καὶ γιατί σφύριξες;.. Στοιχηματίζω πὼς εἶναι πάλι στὴ μέση αὐτὴ ἡ διαβολοκασσετίνα σου. Θέλησες νὰ τὴν πάρῃς ἀπ' τὸ Σφάχτη καὶ λίγο

ἔλεψε νἀρθοῦν τὰ πράγματα κακὰ καὶ μαῦρα...ὅπως, ἄλλως τε, σεῖχω πεῖ.

Ὁ Φρέδος σιγᾶ-σιγᾶ θωρόταν ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ καταλάβαινε πὼς ὁ δάσκαλός του εἶχε δίκιο.

Ὄχι!.. Δὲ χωροῦσε δισταγμός!.. Ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικό του στὸ Φιδὲ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξή του, ἀλλοιῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἰγάλῃ πέρα· κι' ἔξω ἀπ' αὐτό, θὰ κινδύνευε κι' ὁ Ἰουλιανός.

—Φιδέ, εἶπε, σταθῆκατε πάντα καλὸς γιὰ μένα· κι' ἐλπίζω ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς.

Ὁ Φιδὲς πετάχθηκε θυμωμένος.

—Κουτόπαιδο! εἶπε...Μὰ πὼς μπορεῖς ποτὲ ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν ἀφοσίωσή μου ;.. Λησμονεῖς, παιδί μου, πὼς ἤμουν ὁ στενότερος φίλος τοῦ πατέρα σου ;.. Εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου γιὰ τὸ παιδὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀγαποῦσι κι' ἐθαύμαζα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο!

Ἡ εἰλικρινὴς αὐτὴ δήλωση ἔδωσε καὶ τὶς τελευταῖες ἀμφιβολίες τοῦ Φρέδου. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ διηγῆται μὲ λεπτομέρειες τὴν ἱστορία τῆς κασσετίνας καὶ τῶν χαρτιῶν, ποὺ εἶχε μέσα, τὶς δολοφονικὲς ἀπόπειρες κατὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ Μεσονύχτη, τὴ συνομιλία ποὺ εἶχε ἀκούσει στὸ σπίτι τοῦ Δισδερῆ, τὴ συμφωνία ποὺ εἶχε κάμει ὁ συνομώτης μὲ τὸ βασιλιὰ καί, τέλος, τὸ ἐπεισόδιο τοῦ ἀμαξιοῦ ποὺ τὸν ἔρριξε κι' ἔδωσε ἔτσι τέλος στὸ κυνήγι τοῦ.

Ὁ Φιδὲς ἄκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴ διήγησή αὐτή. Ἄφησε ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, ὅταν ἄκουσε γιὰ τὸ σπιτάκι τοῦ σκόλου καὶ γιὰ τὸ κουτὶ ποὺ ἦταν πίσω ἀπ' τ' ἀμάξι· ὅταν ὅμως τὸ παιδὶ τελείωσε τὴ διήγησή του, ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κούνησε σοβαρὰ τὸ κεφάλι.

—Σύντροφε, εἶπε ἀργά, σὰ νὰ ζυγίζε κάθε του λέξη... Καταπιάστηκες σὲ δουλειὰ διαβολεμένη!

—Μπορεῖ, ἔκαμε ὁ Φρέδος, πάντως ὅμως πρέπει νὰ τὴ βγάλω πέρα. Πρέπει δίχως ἄλλο ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης νὰ πάρῃ τὴν περιουσία του καὶ τ' ὄνομά του. Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα καὶ θὰ τὸ κατορθώσω.

—Ἂν δὲν προλάβουν καὶ σὲ ξεμπερδέψουν! ἐξακολούθησε σοβαρὰ ὁ κακοῦργος. Γιὰ τὴν ὥρα, νὰ ποιὰ εἶναι ἡ κατάσταση : εἶσαι «μαρκαρισμένος». Ξέρεις τί σημαίνει στὴν Ἑταιρία τῆς Μαύρης Μάσκας «μαρκαρισμένος» ; Σημαίνει ὅτι ὁ βασιλιὰς σ' ἔχει ὑποδείξει στοὺς πιστούς του γιὰ νὰ σὲ ξεμπερδέψουν. Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι, ἀκόμα καὶ δῶ χάμω, νὰ ξέρῃς πὼς σὲ περιμένει ἐν' ἀπρόοπτο, μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα...Εἶσαι «μαρκαρισμένος» ὅπως εἶναι κι' ὁ φίλος σου ὁ Ἰουλιανός. Γιατὶ ἔσπασε τὸ σφυρί του, γιατὶ ἔπεσε στὰ πόδια του ἡ τραγαλία καὶ γιατί, τὴν ὥρα τούτη, κανεὶς δὲν ξέρει ἂν εἶναι ζωντανὸς ἢ σκοτωμένος, ἐλεύθερος ἢ φυλακισμένος.

Ὁ Φρέδος πετάχτηκε ἀπάνω.

—Τί μοῦ λέτε κεῖ! φώναξε. Θὰ πάω κιόλας νὰ τὸν ἐδρῶ.

Ὁ κακοῦργος ἔπιασε τὸ παιδὶ ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸ κάθισε μὲ τὸ στανιὸ στὴν καρέκλα του.

—Ἀρκετὲς τρέλλες κι' ἀπρονοησίες ἔκαμες ὡς τώρα, τοῦ εἶπε ἐπιταχτικά. Μοῦ ζήτησες τὴν ὑποστήριξή μου, σοῦ τὴ δίνω, μὲ τὸν ὅρο ὅμως ὅτι θὰ μ' ἀκούσῃς καὶ δὲν θὰ κάνῃς πιὰ τοῦ κεφαλιοῦ σου. Γιατί, ἀλλοιῶς, θὰ παίξῃς τὴ ζωή σου χωρὶς καμμιὰν ὠφέλεια γιὰ κείνους ποὺ θέλεις νὰ βοηθήσῃς.

Ὁ γιὸς τοῦ Δορμπὰν ἀναγνώρισε πὼς ὁ Φιδὲς εἶχε δίκιο.

«Κουτόπαιδο!..» (Σελ. 266, στ. α')

—Καλά, εἶπε... Σᾶς ἀκούω. Πέστε μου τί πρέπει νὰ κάμω καὶ θὰ τὸ κάμω.

Ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση, ὁ κακοῦργος συνέχισε τοὺς συλλογισμοὺς του :

—Μὲ λίγα λόγια, ἔλεγε, δὲ θὰ ὑπῆρχε ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν ὁ Σφάχτης εἶχε δλη τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε ὁ πατέρας σου κι' οἱ προκάτοχοί του. Ὡς τώρα, ἄνθρωπος «μαρκαρισμένος» ἀπ' τὸ βασιλιὰ τῆς Μαύρης Μάσκας ἦταν ἄνθρωπος χαμένος...Δὲ γλύτωνε ποτέ! Εὐτυχῶς; γιὰ σένα, ὑπάρχει ἕνα ἐόνοικὸ σημεῖο, ἕνα μοναχά : Ὁ Σφάχτης δὲν κατόρθωσε νὰ γίνῃ δημοφιλὴς καὶ στὴν ἑταιρία μας ὑπάρχουν δυὸ κόμματα : οἱ ὀπαδοί του Σφάχτη κι' οἱ ἀντιπολιτευόμενοι. Ἂν, ἀνάμεσα στοὺς ἱππότες ποὺ ἔτρεξαν στὸ σφυρίγμά σου, ὁ βασιλιὰς δὲν εἶχε γνωρίσει καὶ πολλοὺς ἀντιπολιτευομένους ποὺ μεθαύριο θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι ἐσκότωσε τὸ Φρέδο Δορμπάν, ἐνῷ εἶχε τὴν ἀσημένια σφυρίχτρα, δὲ ἤθελαν ζωντανὸς ἐπ' τὶς κατοκόμβες, ἄκου με ποὺ στὸ λέω. Μὰ ὁ βασιλιὰς δὲ θέλησε νὰ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἀγανάκτηση ποὺ σιγοκαίει γύρω του. Φοβᾶται ἐμένα, τὸν Γάτοθλα, κι' ὅλους τοὺς παλιοὺς φίλους τοῦ πατέρα σου. Γιατὶ σάφησε νὰ φύγῃς ζωντανός.

»Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀποκοιμιώμαστε μ' αὐτὲς τὶς ἐλπίδες : ἂν δὲν ἐτόλμησε νὰ σὲ σκοτώσῃ μπροστὰ σ' ὅλους, σὲ «μαρκάρισε» ὅμως σὲ μυστικὴ συνάθροιση κι' οἱ ὀπαδοί του, τὴ στιγμὴ αὐτή, ὡρισμένως σὲ ζητοῦν γιὰ νὰ σὲ ξεμπερδέψουν. Εὐτυχῶς εἴμαστε μεῖς ἐδῶ, ἐμεῖς οἱ παλιοί, οἱ ἀληθινοὶ ἱππότες, ποὺ ἔχουμε ὁποφασίσει νὰ ξεφορτωθοῦμε αὐτὸ τὸ βασιλιά, ποὺναι ἀνάξιος γιὰ τὴν ἑταιρία μας, κι' ἐμεῖς θὰ σὲ ὑπερασπίσουμε.

»Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες μας συνεδριάσεις, λάβαμε ἀποφάσεις σοβαρές, ποὺ σ' ἐνδιαφέρουν. Συμφωνήσαμε ὅτι, στὶς ἐκλογὲς ποὺ θὰ γίνουν σὲ δεκαπέντε μέρες, θὰ βγάλουμε βασιλιὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔχει κάμει τὸ ἐπικερδέστερο κόλπο. Γιατὶ τὸ λόγο ὁ Σφάχτης βάζει ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ πετύχῃ τὴν ὑπόθεση τοῦ καρμπονάρου. Ἂν, ἀπὸ σήμερα ὡς τὶς 25 Μαΐου, τσιμπήσῃ τὶς πενταπόσιες χιλιάδες φράγκα, μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ ξαναβγῇ βασιλιάς. Ἂν ὅμως δὲν κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ πέρα αὐτὴ τὴ δουλειά, πολλοὶ ἄλλοι ἱππότες, ἐγὼ λογουχάρη, θἄχουνε περισσότερες πιθανότητες νὰ κρατήσουν στὰ χέρια τους τὸ βασιλικὸ στιλέτο.»

Ὁ Φρέδος εἶχε ἀκούσει κάπως ἀνυπόμονα τὶς μακροσκελεῖς αὐτὲς ἐξηγήσεις.

Καὶ ρώτησε τὸ Φιδέ :

—Ἐγώ, τελοσπάντων, τί πρέπει νὰ κάμω ;

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ Φιδές. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ κρυφτῇς, νὰ μὴ φαίνεσαι πουθενά· γιατὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ βρίσκεσαι στὸ δρόμο τοῦ βασιλιᾶ ἢ τῶν ὀπαδῶν του, νὰ εἶσαι ἔβδαιος πὼς σὲ λίγες μέρες θἄσαι σκοτωμένος.

—Νὰ κρυφτῶ, νὰ μὴ φαίνωμαι, πολὺ καλά. Μὰ ἐν τῷ μεταξὺ ποιὸς θὰ πάρῃ ἀπ' τὸ βασιλιὰ τὰ χαρτιὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ ; ποιὸς θὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπ' τοὺς κακοῦργους, ποὺ ἔχουν βαλθῆ νὰ τὸν σκοτώσουν κι' αὐτόν ;

Ὁ Φιδὲς σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε :

—Ὁ φίλος σου, ἂν δὲν εἶναι τώρα πιὰ ἀργά, πρέπει νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ξυλουργεῖο, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ πάῃ στὴν ἐξοχή, νὰ κρυφτῇ σ' ἕνα μέρος, ποὺ νὰ μὴ τὸ μάθῃ κανείς.

Ἡ λύση αὐτὴ δὲν ἱκανοποίησε ὁλότελα τὸ Φρέδο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Τὸ ὄνομα ποὺ βλέπετε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ποίημα, σᾶς εἶναι ἄγνωστο. Ὁ κ. Μιχαὴλ δὲν ἔχει δημοσιεύσει ποτέ, οὔτε στὴ «Διαπλαση» οὔτε ἴσως ἀλλοῦ. Γράφει ὅμως ὡραιότατα. Κι' αὐτό, ποὺ μοῦ τὸ διάβασε μιὰ μέρα, μοῦ ἄρεσε τόσο πολύ, ὥστε τὸν παρακάλεσα νὰ κάμῃ μιὰ ἐξαίρεση καὶ νὰ μάφῃ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Τί ὡμορφο ποὺ εἶναι! τί ἀληθινὰ συγκινητικό! καὶ τί ἐντύπωση ποὺ θὰ κανῇ μὲ μιὰ ὡραία, ταιριαστή, δραματικὴ ἀπαγγελία! Ὁ κ. Μιχαὴλ τὸ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ ἕνα θλιβερὸ περιστατικὸ τῆς ἴδιας του οἰκογενείας: Ἡ ἀδελφή του χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀκόμα πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε σκοτωθῆ στὸ Μέτωπο,—τῆς τὸκρυβαν τῆς ἄμοιρης,—πήγαινε ἀκόμα μὲ τὸ παιδάκι της στὸ ἐκκλησάκι καὶ προσευχόταν γιὰ τὴ ζωή του καὶ τὸ γοήγορό του γυρισμό. Κι' ὁ πόνος τοῦ ἀδελφοῦ 'ς αὐτὸ τὸ σπαρακτικὸ θέαμα, ἀποκρυσταλλώθηκε σ' ὡραιοτάτο ποίημα, —δάκρυο διαμάντι ἀληθινό.—Σ. Τ. Δ.

ΑΝΗΞΕΡΗ ΧΗΡΑ

[Δραματικὸ ποίημα, γι' ἀπαγγελία]

Μιὰ μητέρα, στοῦ γιοῦ της
κρατῶντας τὸ χέρι
μιὰ λαμπάδα μεγάλη,
σὰν κρίνο λευκή,
σὲ ξωκλήσι ἀργὰ προχωρεῖ,
στὴν Παρθένα τὴ φέρει.

Μὲ τὰ πόδια βαριά,
τὴν ψυχὴ κουρασμένη,
περπατάει ἡ τραβιέται
ἀπ' ἀόρατο χέρι;...
Τὸ μυαλό της θλιμμένο
πετᾷ σ' ἄλλα μέρη
καὶ τὸ δρόμο ἀμίλητη,
ξένη, διαβαίνει.

Τρία χρόνια, τραβῶντας
τὸν ἴδιο τὸ δρόμο,
τὴ χαρὰ ἀναζητάει
σ' ἐποχὴ περασμένη.
Τὸ γοργὸ γυρισμό της
μὲ θάρρος προσμένει
ὀπ' τὸ Θεῖο τὸ Νόμο.

...Ὦ γλυκὰς παρηγόριες,
τῆς Χθὲς ἡ εἰκόνα
καὶ τῆς Αὔριο ἡ Ἐλπίδα,
ἀκριβὰ καταφύγι
τῆς ψυχῆς ποὺ τὸ Σήμερα
μαῦρο τὴν πνίγει:
Ἥλιος σ' ἄγριο χειμῶνα!

...Δὲν τῆς φεύγουνε λόγια
θλιμμένα. Μονάχα
τῆς θολώνει ἡ ματιά
καὶ τ' ἀχεῖλι της τρέμει
σὰν τὸ κίτρινο φύλλο
ποὺ τὸ δέρνουν οἱ ἀνέμοι.
Δὲν μιλοῦν κι' αὐτὰ τάχα;..

Ἐκεῖ δίπλα ὁ μικρός,
σὰν ἀθῶο ἀγγελούδι
μὲ τὰ μάτια γλυκὰ
σηκωμένα ψηλά,
τὸ χεράκι σηκώνει
κι' ἕνα ἄσπρο λουλούδι
στὴν εἰκόνα κολλᾷ.

—Φύλαξέ μου, χρυσῆ
Παναγίτσα, τῆς λέει,
τὸ μπαμπᾶ μου καὶ φέρ'τον
κι' ἐγὼ νὰ τὸν νοιώσω,
ποὺ ὅταν ἔφυγε, μ' ἄφησε
τόσο δά, τόσο!
νὰ χαρῇ κι' ἡ μαμά μου
ποὺ, κοίτα, πῶς κλαίει!...

* * *

...Μὰ ἐκεῖ πάνω, στὴ μάχη,
ὁ Χάρος διαβαίνει
καὶ μὲ ἄγρια χαρά,
στῆς ζωῆς τὸ περβόλι
τὸν ἀνθό του θερίζει...
Σφυράει ἕνα βόλι...
Ἕνας βόγγος ἀκούεται...
Ἕνας νέος πεθαίνει...

...Κι' ἕνα ἄσπρο μικρὸ
πειαλούδι, ἀπὸ πέρα,
στὴν τρεμάμενη λάμψη
τοῦ ἄσπρου κεριοῦ
καὶ στὸ ἄσπρο λουλούδι
τοῦ ἀθῶου παιδιοῦ,
φτερουγίζει... Μὴν εἶναι
ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα;...

* * *

Καὶ μ' ἐλπίδες γυρίζουν.
Ἀλοί!... Κι' ἐκεῖ πέρα
ἡ ἐκκλησιὰ μέσ' στὶς φλόγες
τοῦ ἥλιου ποὺ γέρνει
τοὺς κοιτάζει βουβή.
Λὲς κι' ὁ πόνος τὴν παίρνει
στὴ θωριὰ τοῦ ὀρφανοῦ
μὲ τὴ χήρα μητέρα!...

ΠΑΝ. Λ. ΜΙΧΑΗΛ

Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 259)

Ὅσο μαζευόταν ἡ ὑπηρεσία, ὁ Γιώργης ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του καὶ πῆρε ἀπὸ τὴ σάκκα του ἕνα μικρὸ πακέτο μαύρη σκόνη, ποὺ τῶβαλε στὴν τσέπη του. Κατέβηκε σχεδὸν ἀμέσως κι' ἔβαλε στὴ σειρὰ ὅλους στὸ βάθος τοῦ μεγάλου δωματίου.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο ἕνας καθρέφτης σὲ ὕψος ἀνθρώπου.

—Ἀφέντη μου, εἶπε ὁ Γιώργης, διατάξατε νὰ κλείσουν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ στὸ σημεῖο ποὺ θὰ δώσω, καθένας νὰ περάσῃ μὲ τὴ σειρὰ του μπρὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη καὶ νὰ τὸν ἀγαλιάσῃ. Ὅταν τελειώσουν αὐτά, θἀνοίξουν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ στὸν καθρέφτη θὰ ἰδῆτε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐνόχου.

Ψιθυρὸς θαυμασμοῦ ἀκούστηκε.

—Τί ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γιώργης! σκεπτόνταν.

Τὰ παραθυρόφυλλα κλείστηκαν. Πέρασαν λίγες στιγμές. Ἔπειτα μέσα στὸ σκοτάδι ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργη ἀκούστηκε.

—Ἐμπρός!

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν καθρέφτη ἄρχισε. Ὅταν τελείωσε ὁ Γιώργης διάταξε:

—Ἀνοίξτε τὰ παραθόφυλλα!

Μεγάλη λάμψη χύθηκε ἀπότομα στὴ σάλα κι' ὅλοι, κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, δὲ μπόρεσαν νὰ κρυτήσουν τὰ γέλια τους. Μεγάλα μαῦρα σημάδια τοὺς λέκιαζαν τὸ πρόσωπο, στὴ μύτη, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὰ χείλια.

Ὁ Γιώργης ἐπωφελήθηκε τὸ σκοτάδι κι' εἶχε ἀλείψει τὸν καθρέφτη μὲ μαύρη σκόνη, ποὺ κόλλησε εὔκολα στὰ πρόσωπα τῶν ὑπηρετῶν.

Ἀμέσως τὰ γέλια ἔπαψαν. Ὁ Γιώργης ἔτρεξε σ' ἕνα ψηλὸ λακέ, ποὺ τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε κανένα μαῦρο σημάδι καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ μὲ δυνατὸ χέρι τὸν ἔσυρε ὡς τὸν καθρέφτη, ποὺ ἔδειξε τὸ ὠχρὸ καὶ παραμορφωμένο πρόσωπό του.

—Ὁ ἔνοχος; νά τος! εἶπε, δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸν δυστοχισμένο, ποὺ ἔτρεμε στὰ πόδια του καὶ φαινόταν μισοπεθαμένος.

Νοιώθοντας τὴ συνείδησή του, λίγο ἥσυχη ὁ ἀδέξιος, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ μάγια, νόμισε καλὸ νὰ μὴν ἀγκαλιάσῃ τὸν καθρέφτη.

—Χάρη, ἀφέντη μου, χάρη! φώναξε. Θὰ σᾶς δώσω πίσω ὅ,τι σᾶς ἔκλεψα!

Βεβαιώθησαν ἔτσι πὼς ἦταν ἔνοχος.

Ὁ Γιώργης, ἀφοῦ ἐπανέθηκε θερμά, πῆρε τὴν ἀμοιβή, ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ.

Κι' οἱ ὑπηρέτες τοῦ πλήρωσαν μὲ χρυσάφι τὰ τελευταῖα ἀντίτυπα τῆς ἀσύγκριτης ἐκείνης Μαντικῆς τέχνης, ποὺ ἔκανε τόσο θαυμάσια πράγματα.

Ἐνῶ ὅλοι ἔμεναν ἐκστατικοὶ μὲ τὴν ἐπιστήμη του, αὐτὸς μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὴν τσέπη γεμάτη, ἀπομακρυνόταν μὲ ἀξιοπρεπὲς βῆμα, μαγεμένος γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τὸν εἶχε ἐγάλει ἀπὸ τὴν στενοχώρια.

Μὰ μόλις βρέθηκε στὴν ἐξοχή, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο αὐτί, χαϊδεύοντας μὲ τὸ χέρι τὸ σκύλο του, ποὺ τὸν ἔπερνε μ' εὐχαρίστηση στὶς στιγμὲς τῶν διαχύσεων γιὰ νὰ ξεμυστηρευτῇ τοῦ εἶπε:

—Ἡ γνώμη μου εἶναι, φτωχέ μου Μαῦρε, πὼς ἡ τύχη εἶναι μεγάλος δάσκαλός μας σ' ὅλα· καὶ στὴν περίπτωση αὐτή, μιὰ χοῦφτα μαύρη σκόνη κάνει περισσότερο γιὰ νὰ στερεωθῇ ἡ ὑπόληψη ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ ὅλους τοὺς θαυμάσιους συνδυασμοὺς τῆς ἀμίμητης αὐτῆς *Μαντικῆς* τέχνης, ποὺ ὡστόσο μοῦ στοίχισε τόσους κόπους γιὰ νὰ τὴν γράψω!

(*Μετάφραση*) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

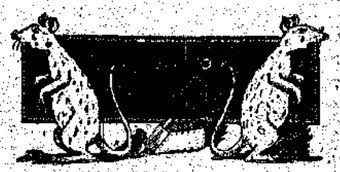

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ἥμουν ἀπὸ τοὺς εὐτυχισμένους ἐκείνους ποὺ ἔχουν «τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς», θὰ διάλεγα γιὰ παντοτινὴ διαμονή μου μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη καὶ μένο κάπου - κάπου θἀρχόμουν στὴν πρωτεύουσα. Ἔχει βέβαια καὶ τὰ καλά της ἡ μεγάλη πόλη, καλὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ βρῇ κανεὶς στὴ μικρή. Τα πληρώνει ὅμως ὁ κάτοικος μὲ ἄλλες στερήσεις ποὺ, μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ πολλὲς εἶναι καὶ μεγάλες. Παραδείγματος χάρη, δὲν ἔχει τόπο, εὐρυχωρία, ἀέρα, νερό, ἄνεση, γαλήνη κι' ἡσυχία (ἐκτὸς ἂν κατοικῇ σὲ μέγαρο μὲ κῆπο ἢ σὲ βίλλα τῶν περιχώρων). Δὲν ἔχει καλὰ καὶ ἄφθονα τρόφιμα, στερεῖται τὸ ἀγνὸ γάλα, τὸ γνήσιο βούτυρο, τὸ φρέσκο χόρτο καὶ τὸ δροσερὸ φροῦτο. Ὅλ' αὐτά, στὴ μεγάλη πόλη, ἔρχονται ἀπὸ μακρυά, νοθευμένα. Ἀλλὰ καὶ γνήσια ὅταν εἶναι, φολάγονται καὶ μπαγιατεύουν. Προπάντων τὰ φροῦτα.

Στὴν Ἀθήνα, ἄξαφνα, εἶναι πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο, νὰ πιτύχῃ κανεὶς φροῦτο τῆς ὥρας καὶ τῆς προκοπῆς. Θὰ εἶναι ἢ ἄγουρο ἢ σάπιο. Μὰ καὶ γινωμένο ὅταν εἶναι, πρῶτα θὰ αἰσθανθῇ κανένας τὴ μυρωδιὰ τοῦ ὀπωρείου, ὅπου τὸ εἶχαν γιὰ νὰ γίνῃ, κι' ἔπειτα τὴ φυσική του εὐωδία, κι' αὐτὴ ἀλλοιωμένη. Ἀφίνω τώρα τὴ φοβερὴ ἀκρίβεια, ποὺ κάνει ἀπρόσιτα τὰ φροῦτα στὸν περισσότερο κόσμο. Καὶ ὅμως τὰ φροῦτα, ὅστερ' ἀπὸ τὸ γάλα, εἶναι ὅ,τι καλύτερο μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τρῶμε.

Μικροὶ καὶ μεγάλοι, παιδιὰ καὶ γέροι, γεροὶ καὶ ἄρρωστοι, τὰ χρειάζονται ὅπως καὶ τὸν ἀέρα. Εἶναι τροφή, τροφὴ καὶ φάρμακο. Τρέφουν, δυναμώνουν τὸ σῶμα καὶ τὸ μυαλό, θεραπεύουν ἀρρώστειες, προλαμβάνουν ἄλλες. Μόνο μὲ γάλα καὶ μὲ φροῦτα, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τρέφεται στὴν ἐντέλεια καὶ νὰ εἶναι ὁ πιὸ γερὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

Κι' ἂν αὐτὲς εἶναι οἱ πολότιμες, οἱ εὐεργετικές, οἱ σωτήριες ἰδιότητες τῶν φροῦτων, πῆτε μου σεῖς ἂν εἶναι εὐτυχία νὰ κατοικῇ κανεὶς σὲ μιὰ μεγάλη πόλη, ὅπου δὲν βρίσκονται παρά, σὲ ἄφθαστες τιμές, φροῦτα ἄγουρα, σάπια ἢ μπαγιάτικα. Ποιὸ καλό, ἀπ' ὅσα προσφέρει ἡ μεγάλη πόλη, θἄταν ἀντισταθμισμὰ σὲ τέτοια στέρηση; Τὸ ἠλεκτρικὸ τραμ, τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι; Χάρισμά της!

Τὸ Μουσεῖο, ἡ Πινακοθήκη, ἡ Βιβλιοθήκη, τὸ Θέατρο, τὸ Πανεπιστήμιο; Μὰ τὸ σοφὸ ρητὸ λέει: primum vivere, deinde philosophare,—πρῶτα νὰ ζῆς κι' ὕστερα νὰ φιλοσοφῆς. Καὶ πῶς νὰ ζῆς μὲ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ τρόφιμα ποὺ παρέχει ἡ μεγάλη πόλη, πῶς νὰ ζῆς χωρὶς γάλα, βούτυρο, λάδι, τυρί, αὐγά, χόρτα, φροῦτα;..

Τὸ ξαναλέω: *προπάντων φροῦτα.* Πάντα συλλογιέμαι πῶς ἂν ἡ ἐργασία μου δὲν μὲ ἀνάγκαζε νὰ μένω ὁλοχρονὶς στὴν Ἀθήνα, θὰ περνοῦσα τὰ δέκα δωδέκατα τοῦ χρόνου στὴν ἐπαρχία μου. Ἂν θέλετε μάλιστα, λογίζομαι κακότυχος, μόνο γιατὶ ἡ τύχη μοῦ ἔδωσε μιὰ ἐργασία, ποὺ μοῦ ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Ἀλλὰ τὴ σκέψη αὐτή, τὴν πικρή, τὴν κάνω προπάντων τώρα, τὴν ἐποχὴ τῶν φροῦτων. Γιατὶ θυμᾶμαι τὰ φροῦτα ποὺ χαιρόμουν ἄλλοτε στὴ μικρή μου πατρίδα. Τί εὐτυχία, παιδιά μου! Ἀλλωστε τὴν ξέρετε καλὰ ὅσοι ζῆτε σὲ μικρὴ πόλη, σέ χωριό, σ' ἐξοχή. Μόνο γιὰ ὅσους γεννήθηκαν στὴν Ἀθήνα καὶ μεγάλωσαν ἐδῶ χωρὶς νἀπομακρυνθοῦν ποτέ, ἀρκοῦμαι νὰ πῶ μόνο γιὰ τὰ σταφύλια. Στὴν πατρίδα μου, τὰ σταφύλια ἐρχόνταν κάθε πρωΐ ἀπὸ τἀμπέλι, κομμένα πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας. Δὲν τὰ θεωροῦσαμε φαγώσιμα, παρὰ ὡς τὸ βράδυ. Ἂν ἔμεναν τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν πιὰ μπαγιάτικα. Καὶ τὰ δίναμε στοὺς ζητιάνους ἢ τὰ πετούσαμε. Ἐδῶ, θεωροῦνται ἀκόμα φρέσκα σταφύλια κομμένα πρὸ πέντε ἡμερῶν καὶ στιβαγμένα στὰ καλάθια ἢ κρεμασμένα στὰ τσιγγέλια τοῦ μανάβικου!

Ἂν στὴ ζωή σας θὰ εἴσθε τόσο καλότυχοι, ὥστε νὰ ἔχετε «τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς», θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλὴ καὶ νὰ τὴ θυμηθῆτε: Μὴν ἀποφασίσετε ποτὲ νὰ ἐγκατασταθῆτε σὲ μιὰ μεγάλη πόλη γιὰ πάντα. Προτιμῆστε μιὰ πόλη μικρή, ἕνα χωριό, καὶ προπάντων τὴν πατρίδα σας. Γιὰ πολλοὺς λόγους, γιὰ πολλοὺς... Ἡ πρωτεύουσα δὲν εἶναι καλή, παρὰ γιὰ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται κανεὶς κάθε τόσο, νὰ βλέπῃ ταξιοθέατά της, νἀλλάζῃ λίγο ζωή, νὰ διασκεδάζῃ. Ἔπειτα ὅμως νὰ ξαναγυρίζῃ στὴ γωνίτσα του καὶ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ὡραία κι' εὐτυχισμένη του ζωή. Τὸ ξέρω, πῶς ὅλοι δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὸ κάνουν αὐτό. Ὅπως τώρα δὲν μπορῶ ἐγώ. Ἀλλὰ τὸ λέγω μόνο γιὰ κείνους ποὺ θὰ μποροῦν. Ἡ μεγαλύτερη ἀνοησία ποὺ θἔκαναν αὐτοὶ στὴ ζωή τους, κι' ἡ μεγαλύτερη ἀδικία κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ τῶν δικῶν τους, θἄταν ἂν ἐρχόνταν χωρὶς λόγο, χωρὶς *ἀπόλυτη ἀνάγκη,* νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν πρωτεύουσα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ λέγουνται πρωτευουσιάνοι...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'. (Συνέχεια)

—Ναί, μὰ ὁ Κουτουριὲ θὰ τὸ μάθη καὶ θὰ ἐκδικηθῇ. Φυλαχθῆτε, σᾶς λέγω. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι.

«Δὲν ἀνακατεύεταιἐ σκέφτηκε ἡ Διονυσία, ποὺ ἄκουγε ἀκόμη. Ἀ! γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃ λίγο θάρρος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! θὰ μοῦ ἔδινε χέρι. Καὶ οἱ δυό μας θὰ γλυτώναμε τὸν πατέρα. Πρέπει ὅμως νὰ μὲ βοηθήσῃ. Δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα ν' ἀφίνουν ἔτσι νὰ χάνωνται οἱ ἀθῶοι. Θὰ περιμένω νὰ φύγουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ φανῶ μπροστά του. Θὰ τὸν παρακαλέσω. Πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸ νὰ γίνῃ!»

—Χρειάζονται θύματα γιὰ παράδειγμα! εἶπε ὁ ψηλὸς Ἄουρμπουὶ ὀπρώχνοντας τὴν καρέκλα του. Ἐμπρός. Ἀποφασίστηκε.

Ἡ Διονυσία ἄκουσε ἀμέσως ἕνα θόρυβο ἀπὸ καρέκλες ποὺ μετατοπίζανε καὶ βήματα ποὺ μάκραιναν. Τὸ φῶς τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ φώτιζε τὸ δωμάτιο ἔσβυσε ξαφνικὰ καὶ σκιὲς φανήκανε ποὺ περπατοῦσαν ἔξω στὸ δρόμο.

Ἡ Διονυσία χτύπησε σιγὰ τὴν πόρτα, ἔπειτα δυνατώτερα. Φώναξε. Τίποτα. Ὁ κάπηλας δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ. Πῆγε νὰ ἰδῇ χωρὶς ἄλλο ἀπὸ μακρυὰ τί θὰ κάνουν οἱ σύντροφοί του.

—Ποῦ νὰ πῆγε; Νὰ μποροῦσα νὰ τὸν προσφθάσω! σκέφθηκε ἡ Διονυσία. Στὸ ἀνάμεσαῖ ὅμως οἱ ἄλλοι θὰ προχωρήσουν, θ' ἀρχίσουν καὶ θὰ ἀποτελειώσουν τὸ καταραμένο ἔργο τους. Καὶ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ὁ ἀδελφός μου εἶναι στὴν κάτω κάμαρα, ἐκεῖ ποὺ θὰ βάλουν τὴ βόμβα!

«Τί νὰ κάμω; Νὰ ζητήσω βοήθεια; Ὄχι, καλύτερα νὰ εἰδοποιήσω πρῶτα τοὺς δικούς μου.»

Καὶ ἡ Διονυσια περνᾶ τρέχοντας ἀπὸ τὰ γειτονικὰ περιβόλια καὶ μπαίνει μὲς στὴ σάλα τοῦ σπιτιοῦ των. Ὁ ἀδελφός της εἶχε κιόλας ἀνεβῆ νὰ πλαγιάσῃ. Ὁ πατέρας της ἀναπαυόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἡ μητέρα της ἐδίπλωνε τὸ ράψιμό της, γιὰ νὰ πάγῃ κι' ἐκείνη νὰ κοιμηθῇ.

*

—Νόμιζα πῶς δὲ θὰ γόριζες πιά, Διονυσούλα, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της. Μά... τί πρόσωπο τρομαγμένο ποὺ ἔχεις! Τί τρέχει;

—Δὲν εἶναι τίποτε. Αὐτὲς οἱ φασαρίες τῆς ἀπεργίας.. ὅλο γι' αὐτὰ μιλοῦν καὶ εἶναι τόσο τρομακτικά!.. Πρέπει ν' ἀναιβῆς νὰ πλαγιάσῃς, μαμάκα, εἶναι ἀργά. Καὶ νὰ πᾶς καὶ τὸν πατέρα. Ἀμέσως... Πρέπει.

—Μὰ πῶς μιλᾶς ἔτσι; Σὰν νὰ ἦταν μεγάλη δία!

—Εἶναι δία, μητέρα. Οἱ γειτόνοι...

—Τί; Μήπως σκοπεύουν νὰ μας ἔλθουν; Σοῦ εἶπαν τίποτε;

—Ναί, θὰ ἔλθουν. Καὶ ἀμέσως μάλιστα.

—Τώρα δά. Γιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀπεργία βέβαια. Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ κουβέντες τους. Καὶ ἂν τοὺς δεχθοῦμε ἕνα βράδυ, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμε καὶ κατόπι. Ἔλα, Εὐγένη, λέγει στὸν ἄνδρα της, πᾶμε νὰ πλαγιάσουμε. Ἔρχεσαι;

—Ἀχ! ἀνεβᾶτε, πατέρα, ἀνεβᾶτε νὰ πλαγιάσετε, παρακάλεσε καὶ ἡ Διονυσία.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πάει στὸ μεταλλεῖο, ποὺ μιλοῦσε στὸν πατέρα της.

Ἐκεῖνος εἶχε μισοκοιμηθῆ, χωμένος μέσα στὴν πολυθρόνα καὶ ἡ ὁμιλία της γυναίκας του μὲ τὴν κόρη του δὲν τὸν εἶχε ξυπνήσῃ.

Ὅταν ὅμως ἄκουσε τὴν Διονυσία νὰ τὸν παρακαλῇ μὲ τόση θέρμη νὰ πάῃ νὰ πλαγιάσῃ, ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια του, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κοίταξε τὴν κόρη του μὲ ἔκπληξη.

—Σᾶς παρακαλῶ, πατέρα, ἀνεβᾶτε νὰ πλαγιάσετε, ἐξακολουθοῦσε ἡ Διονυσία.

Καὶ ἡ κυρία Κουτουριὲ παρακάλεσε καὶ κείνη. Ἀνώφελα ὅμως. Καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα, εἶπε στὴν κόρη της·

—Πῆξε κανένα κομμάτι στὸν πατέρα σου καὶ θὰ ἀνεβῇ κατόπι νὰ κοιμηθῇ ἀμέσως.

—Ναί, ναί! μουρμούρισε ὁ Κουτουριέ, ποὺ ξανάπεφτε στὸν ὕπνο. Πῆξε μου κανένα κομμάτι

—Μὰ οἱ γειτόνοι, ποὺ θἄρθοῦν;..

—Οἱ γειτόνοι; ρώτησε μηχανικὰ ὁ Κουτουριέ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς καλὰ - καλὰ σὲ ποιὸν ἀποκρινόταν.. Βάλε τὴν ἀμπάρα. Δὲ θἀνοίξουμε καὶ θὰ νομίσουν πῶς δὲν τοὺς ἀκούσαμε ἀπὸ τὴ βοὴ τοῦ πιάνου.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἐκοίταζε μὲ βλέμμα ἐκφραστικὸ τὸ πιάνο καὶ περίμενε νὰ τοῦ παίξουν τὴ μουσικὴ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκαν.

Κάθε ἀντίσταση πιὰ ἦταν περιττή, ἡ Διονυσία δὲν εἶχε ἄλλο νὰ κάμῃ: Ἢ νὰ τοῦ μαρτυρήσῃ ὅσα ἄκουσε γιὰ τὴ συνωμοσία, ἢ νὰ τὸν ὑπακούσῃ.

Ἤξερε πῶς ἂν τοῦ ἔλεγε τί σκοπὸ εἶχαν οἱ ἀπεργοί, ὁ πατέρας της, γενναῖος ὅπως ἤτανε, θἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ θὰ ριχνότανε πάνω στοὺς ἀθλίους.

Ἀλλὰ πόσοι ἦσαν αὐτοί; Καὶ θὰ βρισκόταν ἀνάμεσά τους ἕνας κἄν, ὁ ταβερνάρης, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν πατέρα της; Πολὺ ἀμφίβολο!..

Λοιπόν; Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ μητέρα της; Θὰ κατέβαινε κάτω καὶ δὲ θ' ἄφινε οὔτε μιὰ στιγμὴ τὸν ἄνδρα της.

Καὶ ἔτσι θὰ ὑπῆρχαν δύο θύματα ἀντὶ ἕνα.

Ὄχι, ὄχι. Δὲ θἄλεγε κανενὸς τίποτε. Ἐκείνη θὰ ἔμενε ἐκεῖ, αὐτὴ θὰ ἦταν ὁ φύλακας τοῦ σπιτιοῦ.

«Κι' ἀφοῦ πρέπει νὰ πεθάνουμε, ἂς πεθάνουμε τοὐλάχιστο παίζοντας πιάνο!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Ἡ τελευταία στιγμή

Ἡ Διονυσία κάθησε μπρὸς στὸ πιάνο στὸν πάτερα της καὶ μιὰ στὸ πιάνο.

Ἀχ! πόσο ἀργεῖ νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε! Καὶ ὅσο ἀργεῖ ἐκεῖνος, τόσο διάζονται οἱ ἄλλοι στὴν καταχθόνια ἐργασία τους. Καὶ κείνη ποὺ περιμένει νὰ κοιμηθοῦν πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν ἄμρνά της! Γιατὶ πρωτύτερα τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ. Εἶναι σὰν μιὰ φυλακισμένη, ἀναγκασμένη νὰ παίζῃ μουσική, ἐνῶ ἔξω ἑτοιμάζεται ἡ καταστροφή της.

Τέλος: Νὰ ποὺ ἄρχισε νὰ ἀνασαίνῃ τακτικά. Εἶναι ὥρα. Καὶ γρήγορα, γιατὶ αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ἴσως ἤλθαν κι' ὅλα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Καὶ ἴσα - ἴσα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτή, ἀποκοιμήθηκε ὁ Κουτουριὲ μέσα στὴν πολυθρόνα του. Καὶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ὡς τὴν ἐξώπορτα μόλις εἶναι τρία μέτρα!

Ὁ σκοπὸς τῆς Διονυσίας εἶναι πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴ βόμβα νὰ φθάσῃ τὸν πατέρα της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γεμίσῃ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ χωρίζει τὸν ἀθῶο ἀπὸ τοὺς κακοῦργους, μὲ διάφορα μικροπράγματα, ὥστε ἡ ἔκρηξή νὰ καταστρέψῃ αὐτὰ τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ μὴ φθάσῃ τὸ θῦμα ποὺ σημάδευε.

Φθάνει μόνο νὰ μὴ βάζανε τὴ βόμβα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Γιατὶ τότε δὲ θὰ μποροῦσε τίποτα νὰ κάμῃ.

Ἦταν ὅμως βέβαιη πῶς στὴν πόρτα θὰ τὴν ἔβαζαν. Αὐτό, τὸ θυμότανε καλά, σηζητήθηκε πολὺ στὸ καπηλειό. Γιατὶ ὁ ταβερνάρης, ποὺ ἔβλεπε καλὰ κάθε βράδυ ποὺ ἀυνήθιζε νὰ κάθεται ὁ Κουτουριέ, μετὰ τὸ φαγητό, τοὺς εἶχε πῆ:

—Περιορισθῆτε νὰ τοὺς τρομάξετε μόνο. Βάλετε τὴ βόμβα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Θὰ πέσουν τὰ παντζούρια, θὰ πάρουν φωτιὰ οἱ κουρτίνες, δὲ θἄχετε ὅμως θύματα!

—Ὄχι! ὄχι! εἶχαν ἀποκριθῆ τότε οἱ ἄλλοι μὲ λόσσα. Αὐτὸ δὲ μᾶς ἀρέσει.

Καὶ ὅσο ἐπέμενε ὁ ταβερνάρης, τόσο ἐκεῖνοι μεθυσμένοι ἀπὸ πιοτὸ καὶ λόγια στερεωνόνταν στὴν ἀπόφασή τους, νὰ βάλουν τὴ βόμβα στὴν ἐξώπορτα.

Ἀπὸ τὴν πόρτα λοιπὸν ἔπρεπε νὰ προφυλάξῃ τὸν πατέρα της.

***

Ἡ Διονυσία ἄφησε τὸ πιάνο της σιγὰ - σιγά, παίζοντας μερικὲς νότες ποὺ ξεψυχαῖσαν ἀπαλά, γιατὶ ἡ ἀπότομη σιγὴ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ τὸν πατέρα της.

Μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ χωρὶς θόρυβο, πῆρε τὶς τάβλες τοῦ τραπεζιοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΦΑΛΕΡΟΣ

«Τί ἀστεῖος ποὺ ἦταν ἔτσι μασκαρεμένος!...» (Σελ. 181, στ. α'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΗΓΗ

Μεσ' στὰ χορτάρια εἶναι ὁ βωμὸς
κεῖ σ' ἄγκαθα θαμμένος
Κι' ἡ δίχως ὄνομα πηγὴ
σταλαγματιὲς τοῦ χύνει
Σ' ἕναν ἀχὸ λυπητερὸν
ὁ κάμπος βουτημένος
Ἡ Νύμφη εἶναι ποὺ κλαίγεται
γιὰ αἰώνια λησμοσύνη.

Καὶ ὁ καθρέφτης ὁ ἄχρηστος
στέκεται ἡσυχασμένος
Τὰ περιστέρια δὲν περνοῦν
ταράζουν τὴ γαλήνη
Καὶ τὸ φεγγάρι, ὁ οὐρανὸς
σὰν εἶναι μαυρισμένος
Τὸ πρόσωπό του τὸ χλωμὸ
μεσ' στὸν καθρέφτη κλίνει.

Πότε πλανώμενος βοσκὸς
τὴ δίψα του δροσίζει.
Πίνει. Κι' ἐπάνω στὸ ἀρχαῖκό
τὸ μάρμαρο ραντίζει
Τὸ λίγο κρύο σταλὸ νερὸ
ποῦμεινε στὴν παλάμη.

Ἄθελα τὸ προγονικὸ
κίνημα ἔχει κάμει
Καὶ δὲν εἶδαν τὰ μάτια του
σὲ στήλες ρωμαϊκὲς
Στὸ χρυσὸ κυπέλλο κοντά,
δοχεῖο γιὰ τὶς σπονδές.

(Jose-Maria de Heredia)

Ἄρης

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Χάρισμα στὸν Ἰδανισμό

«Ἂν σοῦ πεθάνη, νέλεγε μὲ τὴν καρδιά σου· μὰ ὅταν μαυρυιὰ σου φύγη, τὰ σπουλάδι τῆς λήθης ἂς κυλῆη· τὸ φῶς τῆς ἀγάπης σου.»

Μὲ βῆμα ἀργό, μονάχη-ὁλομόναχη ἀνέβαινε ἕνα ἀνηφορικὸ βράδυ, τὸ δρόμο πρὸς τὸ βουνό. Ἀκούμπησε στὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα, κοίταξε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ὕστερα σιγανὰ ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μὲ θλιμμένο πρόσωπο ἀντίκρυσε τὰ ποῦτα μαυμάρινα μνήματα. Ἤτανε δεῖλι κι' ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ χαθῆ πέρα πίσω ἀπ' τὸ βουνό. Στὴ σιγαλιὰ μόνο τὰ βλαφοσαπήματά της ἀκουστήκανε. Τὴν εἶδα ἀνήμεσα ἀπὸ τ' ἀναμμένα νεκροφέναρα νὰ περνῶ καὶ νὰ καθίσῃ 'ς ἕνα χαμηλὸ μνηματάκι. Ἔκλαψε ἐκεῖ ἥσυχα καὶ χάθηκε πάλι πίσω ἀπ' τὰ ψηλὰ κυπαρίσσια.

Τάχα ποιὸς πόνος, ποιὰ θύμηση παλιὰ νὰ τὴν ἔφερε 'κεῖ;

ΣΚΙΑ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἄφησε τὰ οἴδερα τοῦ παραθυριοῦ ποὺ βαστιόταν κι' ἀνασταίζοντας βαρειά, ἔκατσε στὴ συνηθισμένη του θέση, σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα μαυρειδερή. Ἐκεῖ, κρύβοντας τὸ χλωμιασμένο του πρόσωπο στ' ἀσθενικά του χέρια, βυθίσθηκε στὶς γλυκὲς του ἀναμνήσεις.

Θυμήθηκε τὴν περασμένη ζωή, τὴ γυναῖκα του, τὰ μικρά του παιδιά, ποὺ τώρα ποιὸς ξέρει πόσο θὰ μεγάλωσαν, θυμήθηκε τὸ μικρό του κι' ἀγαπημένο χωριουδάκι κ' ὅλα-ὅλα τὰ παλιὰ καὶ χαρωπὰ πέρασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸν. 'σκοτεινιασμένο του νοῦ. Ξανακοίταξε τὴ κρύα καὶ γυμνὴ του φυλακή. Ἔτσι δά, ὑπὸ Ἡλιόγερμα, ποὺ μπαίναν οἱ χρυσὲς ἀχτίδες κ' ἡμέρωναν ὅλο τὸ δωμάτιο, τοῦ φάνηκε Θεοῦ ναός. Ἐνοιάτισε, σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ προσευχήθηκε.

Στὴν προσευχή του ἀκούστηκαν λυγμοὶ καὶ σὰ βροντὲς οἱ ἀναστεναγμοὶ ἐβγαιναν ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς ἡφαιστειοψυχῆς του. Ἔκλαιε ὥρα πολλὴ καὶ προσευχόταν.

Ὅταν σηκώθηκε, ἡ στερνὴ τοῦ Ἥλιου ἀχτίδα ποὺ ἐφώτισε ἕνα πρόσωπο γελαστό, ἤμερο καὶ γεμάτο ἠλαρότητα, κατρέφτιζε μέσα του μιὰ ψυχὴ ἀγαθὴ κι' ἠθική.

ΙΩΝ

ΣΑΛΑΜΙΣ

Τὸ βαποράκι ποὺ ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνία τῆς Σαλαμῖνος, μᾶς φέρνει 'ς αὐτὸ τὸ ἔνδοξο νησάκι. Πρῶτος σταθμός, ὅπου καὶ ἀποβιβαζόμαστε, εἶναι τὸ Καμπαρό, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πενταέξη καλυβάκια. Ἐδῶ τάχα νὰ ἦταν ἡ ἀρχαία Σαλαμίς; ρωτιόμαστε· ἀλλὰ κανεὶς δὲν μᾶς λύει αὐτὴν τὴν ἀπορία. Μὴ ἔχοντες τί-ποτ' ἄλλο νὰ κάνωμε, ἀνεβαίνουμεν στὸν πλησιέστερο λοφίσκο.

Τί θέα! Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν περιγράψῃ. Ἐμείναμε ἐκπληκτοι, κοιτάζοντες τὸ παράδοξο σχῆμα τοῦ νησιοῦ, ποὺ δὲν εἶναι σὰν κουλούρι ὅπως τὸ λένε, (Κούλουρη) ἀλλὰ σὰν χταπόδι. Κατεβαίνοντες, ἐφθάσαμε στὸ μέρος ποὺ βλέπει πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ ὀνομάζεται Ποέντα. Ἐδῶ θὰ ἦταν κτισμένη ἡ ἀρχαία Σαλαμίς, γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἐρείπια. Ἀπὸ κεῖ γυρίσαμε στὸ Καματερὸ καὶ θελήσαμε νὰ ἀξακολοθήσουμε τὴν περιοδεία μας· ἀλλὰ τὸ βοπόρι μᾶς εἰδοποίησε ὅτι εἶχε δρεξὴ νὰ μᾶς ἀφήσῃ.....

Ἀΐας ὁ Σ.

ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Ἦταν ἕνα μεγάλο τραπέζι, ὅλο χαρά, φωνὲς ἀπ' ἐδῶ, φωνὲς ἀπ' ἐκεῖ, κι' ὅλο φορτωμένο πλούσια σερβίτσια κι' ὡραῖα φαγητά.

Ἦσαν κύριοι, κυρίες, ὅλες ντυμένες στάσπρα· μόνο ἕνα κοριτσάκι χλωμό, χλωμὸ καὶ μὲ τὰ ὁλόμαυρά του φορέματα, ἦταν μελαγχολικό. Καθισμένο σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, δὲν πρόσεχε οὔτε στὰ τραγούδια, οὔτε στὶς χαρές· μόνο τὸ μελαγχολικό του βλέμμα ἐρίχτε ἔξω ἀπ' τὴ βεράντα, στὰ γιασεμιὰ τὰ ἐλόλευκα ποὺ θυμίαναν ὡς ἐκεῖ, καὶ στὸ ἄπειρο τοὐρανοῦ, θέλοντας νὰ μάθῃ ἂν αὐτὸ ποὺ ἔχασε, βρίσκονταν ἐκεῖ ἀπάνω....

Μπερμπαντάκος

Ο ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΣ

Ὁ Τσοπανάκος εἶνε πουλὶ μὲ βοῦλες σταχτιὲς καὶ μύτη μακριά, ποὺ κάθεται πάντα στὸ ψηλότερο κλαρὶ τοῦ δένδρου καὶ κελαδεῖ. Τὸ κελάδημά του εἶνε σὰν τὸ σφύριγμα τοῦ τσοπάνη ὅταν μαζεύει τὰ πρόβατα.

Αὐτὸς ἦταν μιὰ φορὰ τσοπάνος καὶ εἶχε κακὸν ἀφέντη· μιὰ μέρα πῆγε σὲ μιὰ δουλειὰ καὶ ὅταν γύρισε δὲν ἤβρε τὰ πρόβατά του.

Ἀπ' τὴν λύπη του, καὶ ἀπ' τὸν φόβο τοῦ ἀφέντη του, παρακάλεσε τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἔκαμε πουλί. Καὶ τώρα ἀνεβαίνει στὰ δένδρα ψηλά, μήπως ἰδῇ ποτὲ τὰ πρόβατά του, καὶ τοὺς σφυρίζει. (*Λαϊκό*)

ΠΑΝΓΩΜΕΝΟΣ ΛΕΩΝ

ΑΚΑΚΑ ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Στὸ Κοφτερὸ Σπαθί.

Κι' ἂν σκιάζοναι σ' ἀντίκρυσμα
τῆς τρομερῆς σου ὄψης,
θὰ σ' εἰψηθῶ εἰς ὅλο σου
τὸ βίο νὰ... προ—κόψῃς!

Στὸ Γλυκοχάραμα.

Ἴσως γιατὶ σηκώνομαι
ἀργά, ποτὲ δὲ σ' εἶδα
νά... φέξῃς, Γλυκοχάραμα,
σὲ τούτη τὴ «Σελίδα».

Στὴ Βεατρίκη.

Νὰ μᾶς γιατρέψῃς πρόβαλες,
— Πῶ, πῶ, τί ρεζιλίκι! —
καὶ σωνταγὲς μᾶς φόρτωσες
σὰ νᾶσουν... Ἰατρίκη!

Στὸ Φούριο.

Μ' ἀρέσουν τὰ τραγούδια σοῦ,
ὅσο καὶ τὰ κουλούρια·
μὰ μὴ τὰ γράφεις, πρόσεχε,
σὰ Φούριος μέ... φούρια!

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Βεατρίκη* μιὰ βραδιά,
Περνῶντας μὲ τὴ *Ρίτα*,
Σηκώνει τὸ κεφάλι της,
Δὲν βλέπει τὴ σελήνη
Καὶ, στρέφοντας στὴ φίλη της
«—Κοίτα, τῆς λέει κοίτα!
Αὐτὴ μόνο μᾶς φώταγε
Κι' ἀπέργησε κι' ἐκείνη!»

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κάλαμ. Λουλούδι

* * *

Ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* ἀνέβηκε προχθὲς στὸ Λυκαβητὸ μὲ τὸν ξαδέλφό του τὸν Τάκη, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕνα χρόνο.

—Περίεργο, τοῦ λέει αὐτός. Μοῦ φαίνεται ὅτι πέρσι φτάσαμε στὴν κορφὴ πιὸ γρήγορα.

Κι' ὁ Κουφιοκεφαλάκης:

—Μὰ δὲν τὸ ξέρεις πῶς ἀπὸ πέρσι ὑψώθηκαν ὅλα τὰ πράγματα;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γέρο-Δήμου

—Θέμο, ποῦ ναι τὸ τετράδιο τῶν Λατινικῶν σου;

—Ἀ! τὸ ξέχασα σπίτι, κύριε καθηγητά.

—Καλά, αὔριο νὰ τὸ φέρῃς... Νίκο, πές μου οὐ τὸ μέρος ποὺ ἔχουμε ἀπέξω.

—Τὸ ξέχασα κι' ἐγὼ σπίτι, κύριε καθηγητά!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θέμου Μάσκα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Ἰουλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ: Δὲν ἀκανεῖ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς ἔχει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐντελῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΚΑΙ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἶχα ἕνα σωρὸ ἐπισκέψεις καὶ γράμματα συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν, ποὺ ἔσπευσαν προθυμότατα νὰ κάμουν τὸν λογαριασμό, ὅπως σᾶς εἶπα στὸ 32 φύλλο, καὶ νὰ πληρώσουν τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς. Εὐχαριστῶ ὅλους καὶ ὅλες. Παρακαλῶ δὲ ὅσους καὶ ὅσες μοῦ ἔγραψαν, νὰ ἔχουν λίγη ὑπομονή, γιατὶ θὰπαντήσω μὲ τὴ σειρά, καὶ τὰ γράμματα τώρα εἶναι πολλά, κι' ὁ χῶρος ὅπως πάντα λίγος.

Πρῶτα-πρῶτα θὰ μιλήσω ἐδῶ γιὰ τὰ γράμματα τῶν φίλων μου ἐκείνων ποὺ μοῦ γράφουν πρώτη φορά. Ἄλλοι εἶναι καινούργοι, φετεινοί· ἄλλοι εἶναι παλιοί, ποὺ τώρα μόλις «ἔλαβαν τὸ θάρρος». Τοὺς διαβεβαιῶ ὅλους ὅτι μοῦ ἐπροξένησαν τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση καὶ, τώρα ποὺ ἔκαμαν τὴν ἀρχή, ἂς μοῦ γράφουν συχνά. Κι' αὐτοὶ εἶναι: ὁ *Κόμης τῆς Φλάνδρας* ὁ *Καπετὰν Μπρούφας*, ἡ *Μικρὰ Γόησσα*, ὁ *Ρένος*, ἡ *Μικρὰ Ἠθοποιός*, τὸ *Ἑλληνικὸν Ὄνειρον*, ὁ *Ἀόρατος Ποστάτης* καὶ ἡ *Ἶρις*, ποὺ τὰ ψευδώνυμά τους ἐνεκρίθησαν στὸ περασμένο φύλλο.

Τὸ ἑξῆς παιδιάστικο κι' ἀφελέστατο γραμματάκι μοῦ γράφει ἡ μικρή μου *Κάλλη Σ. Ταμβάκη*: «... Ἐπήγα μὲ τὸ μπαμπᾶ μου 'ς ἕνα ὡραῖο κατάστημα ποὺ τὸ λέγουν Τράπεζα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ εἶδαμε πολλοὺς κυρίους καὶ πέντ' ἕξη κοπέλλες ποὺ καθόνταν σὲ ὡραῖα γραφεῖα κι' ἔγραφαν. Ὁ μπαμπᾶς μου μ' ἐσήκωσε, (γιατὶ μόλις ἔκλεισα τὰ ἑπτὰ χρόνια καὶ δὲν ἔφθανα τὸ ὕψος τοῦ γραφείου) γιὰ νὰ ἴδω ἕναν κύριο μὲ ματογυάλια. Ὁ κύριος αὐτὸς μοῦ εἶπε: — Τί ἀγαπᾶτε, δεσποινίς; — Θέλω νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἐπιταγή, γιὰ νὰ τὴ στείλω στὴ Διάπλασι. Ὁ μπαμπᾶς μου ἐπλήρωσε κι' ἔπειτα καθήσαμε σ' ἕνα ὡραῖο καναπὲ καὶ περιμέναμε. Ἐκεῖ ἦρθε ἕνας ἄλλος κύριος καὶ μᾶς ἔδωσε ἕνα παρδαλοχαρτάκι, πουφέρει τὸν ἀριθμὸ 145388 καὶ ποῦ, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ἀξίζει εἰκοσιπέντε δραχμές. Τὸ ἔχω κλεισμένο μέσα 'ς αὐτὸ τὸ γράμμα, γιὰ νὰ μοῦ ἔρχεσαι, ἀγαπητὴ μου Διάπλασι, ἕνα χρόνο καὶ νὰ διαβάζω τὰ μικρὰ παραμυθάκια καὶ τὴ Παιδικὴν Πνοήμα.» Θαυμάσια!

Μὲ χαρὰ, πρώην *Ἄθω*, ἔλαβα τὸ γράμμα σου. Ναί, ἡ κωμωδία ἐκείνη τοῦ Ξενοπούλου παίχθηκε ἀπὸ ἐρασιτέχνας, ποὺ μερικοὶ μάλιστα ἦταν στὸν διαλυθέντα Ὅμιλο. Σκέφθηκα κι' ἐγὼ πῶς τώρα θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κανασταθῇ καὶ νὰ ἐνδοκιμήσῃ. Δυστυχῶς ὅμως ὁ κ. Ξενόπουλος, πρὸς τὸ παρόν, εἶναι τόσο ἀπασχολημένος, ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ διαθέτῃ οὔτε τρεῖς ὧρες τὴν ἑβδομάδα. Ἀργότερα νὰ ἰδοῦμε.

Ὁ *Δίφιλος* μοῦ γράφει: «Θὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ὑπηρετήσω εἰς ὅ,τι θέλετε, γιατὶ τὸ περιοδικὸ σας εἶναι, χωρὶς ἀντιλογία, τὸ καλύτερο τῆς Ἑλλάδος κ' ἔνα δυνατὸ στήριγμα τῆς παιδαγωγικῆς της. Ἔτσι, ὑπηρετώντας σε, θὰ νομίζω ὅτι δίδω κ' ἐγὼ ἕνα λιθάρκι στὸ μεγάλο κ' ἐυειρεμένο οἰκοδόμημά σου.» Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ περιμένω μιὰ καλὴ ἐνέργεια γιὰ τὴ διάδοσή μου στὰ μέρη σας.

Μ' ἐφάγεψε τὸ γράμμα σου, *Μάγισσα*. Τί ὤμορφα ποὺ τὰ λές. Ἀλλὰ ἔχεις κιερο, δὲν σὲ πῆραν πάλι...τὰ γεράμματα. Ἐγὼ ἔχω φίλες πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ σένα, ποὺ μόλις πέρασες τὰ δεκάξη. Καὶ μπορεῖς μάλιστα νὰ διπλασιάσῃς τὴ δράση σου, γιὰ νὰ ἀναπληρώσῃς τὰ χρόνια ποὺ τὰ θεωρεῖς χαμένα. ἐπειδὴ δὲν μὲ ἤξερες.

Ὁ *Δοὺξ τοῦ Ράϊχσταϊ* καταγγέλλει, ὅτι τὸ ποίημα τοῦ Σαλδῆ, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σ. Σ. Σ. ὡς μετάφρασις τῆς *Πυρολαμπίδας*, εἶναι ἀπλοῦστατα μετάφρασις τοῦ γνωστοτάτου ἐν Σμύρνῃ λογίου κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου (καὶ παλαιοῦ μου φίλου συνεργάτου.) Ἀντιγραφὴ λοιπὸν ἢ...παρεξήγησις;

Τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ εὐχαριστῶ πολύ, *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος*. Ἑσὺ πρῶτος μοῦ ἔστειλες τὸ συμπλήρωμα. Θὰ πῶ στὸ συνεργάτη μου κ. Στανιεύπουλο πόσο σάρεσουν τὰ ἔργα του. Ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰρίφου περιττή.

Ἔχεις δίκιο, *Νέλον*, τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ. Τώρα ποὺ ὑψώθηκαν κι' ἡ συνδρομή, κι' ἡ τιμὴ τοῦ λυσάχαρτου, κι' ἡ τιμὴ τῶν τόμων καὶ ὅλα, πρέπει νὰ ὑψωθοῦν καὶ τὰ βραβεῖα ποὺ δίνω στοὺς Διαγωνισμούς. Γιατὶ δὲν εἶναι τίποτε πιὰ μιᾶς δραχμῆς βιβλία ἢ μιᾶς δραχμῆς ἐκατὸ σελίδες στὴν ἀξία τοῦ τόμου. Ἔνοια σου κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ τροποποιηθοῦν.

Θέμε Μάσκα, ἤμουν βεβαία πὼς ἡ σιωπή σου θὰ ἦταν προερχόταν ἀπὸ ἀμέλεια. Γράφε μου τώρα. Ναί, ἀφοῦ συνέβη αὐτό, μπορεῖς καὶ τώρα νὰ στείλῃς τὶς ἀπαντήσεις σου στοὺς δυὸ ἐκείνους διαγωνισμοὺς καί, ἂν φράσουν ἐγκαίρως, θὰ τὶς περιλάβω.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὰ ἐσπαθώματά των τὰ καλὰ κι' ἀγαπημένα μου παιδιά: *Ζιζάνιον τοῦ Πέραν*, *Κυματοδῆ Εὐρίπου*, *Μιχ. Α. Χατζηλέων*, *Φιλελεύθερον Ἴωνα*, *Μίρκαν*, *Πικροδάφνην*, *Μικρὸν Σουλιώτην*, *Βεατρίκην Ζηλεμένην Ἑλλάδα*, *Σοσὼ Γ. Δούκα*, *Ἀλατσατιανὴν Καμέλιαν*, *Καναγιαν*, *Ἀθ. Καρανάσον*, *Βισθυν*, *Καρδειὰν* καὶ *Σύλλογον Ὀρχομενοῦ*. Χίλια εὐχαριστῶ!

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀμυδρὰ Λάμψις*, *Φοίβη*, *Σκιά*, *Χουσαλλίς*, *Ἄτυχος*, *Ζηλεμένη Ἑλλάς*, *Νηοὶ τῆς Ἀφροδίτης*, *Κυπριώτισσα Λουλούδι*, *Πανελλήνιος Ἕνωσις*, *Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν*, *Μαυρούκα*, *Πλανόδιος* καὶ *Ἐπαναστάτης*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Ἡ εἰκὼν ποὺ συνοδεύει σήμερα τὴ «Διονυσία», εἶναι λιγάκι παλιά. Ἀναφέρεται στὴ σελίδα 151 κι' ἐπειδὴ 'ς ἐκεῖνο τὸ φύλλο δὲν ὑπῆρχε τόπος νὰ δημοσιευθῇ, ἔμεινε γιὰ τάλλο καὶ ξεχάστηκε. Ἀλλὰ θυμᾶστε τὴ σκηνὴ ποὺ παριστᾶ: Εἶν' ἐκεῖ ποὺ οἱ μαθητευόμενοι παιράζουν τὴ Διονυσία καὶ τῆς παίρνουν τὸ ἀπανωφόρι καὶ τὸν κοῦκο της, ποὺ τὰ εἶχε ἀρήσει ἀπέξω...θυμᾶστε!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Τ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στελλόντας, τὰ ἑξῆς: «Τὸ καρύδι» κτλ.—«Ὁ φιλάργυρος καὶ ὁ ζηλιάρης».—«Σοφὰ λόγια». — «Ὁ μύωψ ὑπασπιστής».—«Μιὰ ἐνδρομή». — «Καθένας στὸν προορισμό του».— «Ἀπὸ τὰ Φλιβρά.—Πυλ. Πνεύματα.»

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—«*Λαναΐδες*». *Ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα νὰ μεταφρασθῇ ἕνα σονέττο τοῦ Ἑρεδιὰ ἢ τοῦ Προυτζῶμ καὶ νὰ μείνῃ πάλι σονέττο. Ὁ "Ἄρης τὸ κατορθώνει ἀρκετὰ καὶ, μολονότι δὲν μιλῶ γιὰ μεταφράσεις, αὐτὴν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπαινέσω.—«Καλὴς, κακὴς». Ἐξυπνότατη κοινωνικὴ σάτυρα, σωστὸ εὕρημα, ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ μπῆκαν ποτὲ στὴ Σελίδα. Καὶ ἐλπίζω νὰ εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπο κομμάτι.—«Τὸ δάκρυ τῆς ἐλιᾶς». Κ' αὐτὸ πολὺ ὡραῖο. Μιὰ λαϊκὴ δοξασία στὴν ἀρχή, μιὰ ποιητικὴ ἀνάμνησι στὸ τέλος. Εὖγε! — «Γυρίζω». Νόστιμο κι' αὐτὸ καὶ καλογραμμένο. Λίγα μὰ διαίσχτὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ κομμάτια μας.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλωμάτου δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Καρούμπας, ἀ. Καρκαλέτσος, ἀ. Περηφανὸ Ἔλατο, ἀ. (Γ). Γῶγος ὁ Φειδρός, ἀ. (Γ'Π). Καϊρινὸ Φοῦλι, ἀ. (ΜΠ). Ἀνθούλα, κ. (Τόνομα;) Δροσόλουστο Ἀγριολούλουδο, κ. (ΧΠ). Βυζαντινὸν Ξίφος, ἀ. (!;). Νορὶς, κ. (κούκου;). Ἀλκαῖος, ἀ. (ΠΚ). Κυκλαδικὴ Αὔρα, ἀ. (ΚΜ). Τριγυρίστρα, κ. (Μπάμπουμ!). Φυλακισμένος Δημοκρατης, ἀ. (—;). Θέκλα, κ. (ΔΔ). Ὄνειρον 'ς Ἀνατολή, ἀ. (ΧΜ). Θῆβαι, ἀ, (Θρίαμβος).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων. Εὐρώτας, ἀ. Ρεμβασμὸς Ψυχῆς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ πρωτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσότερον 30 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: — ὁ Φιλέρημος, μὲ Ἀστέρι τ. Φυλῆς, Δόξα Ματω., Ξανθὸ Βιολίσσῃ, Σηροτυέλ, Κῶτσον, Χάχαν, Ναυρίστρα, Κνώσιος, Ἐλευθερία, Ἑσπερον. — ὁ Κῶτσος μὲ Σόρα Προυκώ. Σπαθὶ τ. Κωνστ., Πλίγκι Πλόγκι, Κωνσταντίνα καὶ κάθε Γουναρικόν. —ἡ Σπαγιόλα μὲ Ναύτην τ. Αἰγαίου Λευκὸ Ἀραπάκι, Σόραν Λεζιγκέρ, Σηρέτκυέλ, Αὐτεξόριστον, Καοδιογνώστην, Κολομβίναν, Ὀνειροπόλον, Χαλκιουτοπούλαν — ὁ Τρεχαγυρευόπουλος μὲ Ρίταν, Σόρα Προυκώ, Ἰππόλυτον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πικροδάφνην* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν θέα μου φίλη· στὸν 26 στίχο τοῦ Ἀγγλικοῦ κειμένου, στὴ λέξη Bwith, περισσεύει τὸ B: With θέλει;) *Ν. Μπουῆν* (διάβασε τὸν Ὀδηγόν, νὰ ἴδῃς ὑπὸ ποίους ὅρους στέλλονται αἱ λύσεις!) *Τριανταφυλλένιαν* (ἐλήφθη γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ εἴπαμε νὰ μὴ γράψουμε ἄλλα, καὶ δὲν κάνω ἐξαίρεση, γιὰ νὰ μὴν ξαναχίσουν.) *Κανάγιαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἂς κουπᾶ ὅμως κάπως συχνότερα ὁ σφυγμὸς σου· καὶ, στεῖλε το!) *Ἀφρόκρινο* (ἔστειλαν ἀδίκως στεναχωρεῖσαι· γιατὶ ἔγειναν δεκαπλά!) *Μικρασιάτην* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες μαζὶ μὲ τὸν *Ρένο*, τὰ λάθη τοῦ Κρυπτογραφικοῦ ἐνοοῦνται εὐκόλως!) *Πατρίδα τοῦ Δωρίνου* (δὲν θυμοῦμαι, οὔτε εὐκαιρῶ νὰ ψάξω σὲ τόσες ἀπαντήσεις!) *Μελλοθάνατην* (τὸ ἔλαβα) *Μελαχρινὴν Μουσμὲ* (καί;) *Κνώσιον* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· οἱ Διαγωνισμοὶ ποὺ βλέπεις στὶς Μ. Ἀγγελίες δὲν εἶναι δικοί μου· ὅποιος θέλει προκηρύσσει καὶ ὅποιος θέλει τοῦ ἀπαντᾶ στὴ διεύθυνση ποὺ ἔλεγε ἀπὸ κάτω, ἀπ' εὐθείας· ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι διόλου) *Ἄτυχον* (ἐκεκαί·) *Δόξαν Ματωμένην* (δὲν ξέρω· ἐδῶ τοὐλάχιστο τὸ Poste Restante δέχεται καὶ γράμματα μὲ ψευδώνυμο· καὶ ὑπάρχουν καλίδια ωραιότερες κι' ἑλληνικώτερες ἀπὸ τὶς κοινές, ποὺ ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ ἐπικρατήσουν· ἀλλ' αὐτὲς εἶναι ἐξαιρετικὰς καὶ δικαιοδοσία τῶν συγγραφέων·) *Ἀνδριανὴν Τσουκαλᾶ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καλὰ λοιπόν, τοῦ χρόνου σὲ περιμένω· ἀλλὰ νὰ καταγίνεσαι μόνη σου καὶ τώρα, νὰ συνηθίζῃς) *Βαρραβᾶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δὲν πιράζει·) *Βασιλέα Ἀθάμαντα* (κατὰ τὸν κανονισμόν, δὲν ἐπιτρέπεται μεταβίβασις ξεσπαθώματος) *Φιλέρημον* (ὑπάλοιπο στὴ διάθεσί σου δρ. 4,20·) *Μικρὸν Μίμιν* (ναί, νὰ μοῦ τὰ γράψῃς ἐλα·) *Πέτρον Ρωσσαῖ* (νὰ σὲ ἰδῶ!) *Πειρῶα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· Μ. Μ. ἐκ τοῦ γραφείου ναί·) *Πελαργὸν* (ἔστειλα· εὖγε διὰ τὸ ἄριστα·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Θέλμαν* (ἔστειλα· τὸ ἐξάφυλλο τιμᾶται 60 λ.) *Ὀρτανσίαν* (μὴ στενοχωρῆσαι γιατὶ καὶ σὺ γράψες πολὺ ὡραῖα· καλὰ σοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς· ἂν ἀργότερα θὰ γράφῃς καλύτερα, δὲν θὰ πῇ ὅτι· δὲν πρέπει καὶ τώρα νὰ στέλνῃς·) *Ἀχιλλέα Ι. Γκαν.* (μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Τυπογραφείου, ἄργησαν λίγο νὰ ἐκδοθοῦν τὰ τελευταῖα αὐτὰ φύλλα·) *Σκόρον* (μοῦ ἔγραψες ὅτι θὰ ἐνεργήσῃς γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ σοῦ ἀπήντησα πεῦ μένω· καὶ στὶς δυὸ ἐρωτήσεις σου, ναί· ὅσα γιὰ τὸ ψευδώνυμο, ὅλων ἡ ἰσχὺς λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου·) *Γιὸν τῆς Ἀολίδος* (θὰ δημοσιεύσω·) *Ταφύλλι* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά·) *Ἠπειρωτῶν Ἀγῶνα* (δὲν ξέρω γιατί· ἐγὼ βεβαία δὲν στέλνω στὰ βιβλιοπωλεῖα· οἱ βιβλιοπῶλαι, ὅσοι θέλουν, μοῦ παραγγέλλουν·) *Πετσιρίκον* (εὖγε καὶ καλὸ, ταχεῖαι·) *Ἐλευθεραν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Πανελλήνιον Πόθον* (ἀγγελίες μὲ εἰκόνες ἀδύνατο νὰ δεχθῶ·) *Φὶν Κρὰκ* (ἡ πράσσις δεκτή·) *Σύλλογον ὁ Ἀχιλλέα*· (ὡραῖο τὸ καταστατικό σας κι' εὐχομαι κάθε εὐδοκίμησιν·) *Ἀχιτεμπέλην*, *Διαβολόπαιδο*, *Ματωμένο Δαφνόκλαδο*, *Μικρὸν Ποιητὴν* κλπ. κλπ.

Κῶμα τοῦ Σαρωνικοῦ, *Τιμημένο Τουρκάκι*, *Ἀθ. Πιγῆν*, *Κορρίτσιον Ἀμυρμάλι*, *Νοῆς*, *Δ. Τσιώμην* (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Γ. Νιαγάσαν,

496. Φωνηεντόλιπον

τφλς-τ-τ-τ-τν-τ-νν-τ-τ-μμτ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψαριανὸ Ναυτόπουλο

497. Γρῖφος.

τι τι ας ας
Τ τι τ τι ας Χ ας ΤΤ
τι τι ας ας
τ ας

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὑπερήφ. Ἕλληνος

Διὰ τοὺς Γαλλόμαθεῖς

489. Enigme

Je travaille et me rend utile;
Cherchez et me trouverez
Dans les jardins et dans les prés.
Je n' ai pas de bouche et pourtant
j' ai de dants longs et solides
Je n' ai qu' un bras, et cependant
Je ne suis pas aux Invalides.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Δακρυοποτίστου Ζωῆς

499 Inscription

Ν Δ
Τ Ο Η Ο
Δ Β C Β
R Τ Ν Δ

Lisez cette inscription

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀστροχελάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 14

191. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.)—192. Ἀντιγριφὴ (ἀν τὴ γραφῆ.)—193. Λάκωνία-Λαπωνία.—194. Ἥρα-ἀήρ.

195.	Β	Α	Β	Υ	Λ	Ω	Ν	196. 5×2
	Λ		Η		Α		Ε	-8:3-6=
	Β	Η	Θ	Λ	Ε	Ε	Μ	0.—197—
	Υ		Λ		Ρ		Ε	
	Λ	Λ	Ξ	Ρ	Τ	Η	Σ	201. Διὰ
	Ω		Ε		Η		Τ	τοῦ ΘΡ
	Ν	Ε	Μ	Ε	Σ	Ι	Σ	

Θράκη, θρῆνος, ἄθραυστος, θρίδαξ, θρόνος 202. ΑΛΦΟΝΣΟΣ ('Αγαπῶ, Λαμβάνω, *Φῶς*, Ὅλον, *Νέος*, *Σῶος*, Ὄνειρον, Σέβομαι).—203. Πάσχα Κυρίου Πάσχα.—204. Ὑπόμενε ἐν δυστυχίαις (ιπο με νέ, ἐν δίς, τί, χί, ἔς)—205. (Andes-Sedan-dance. — 206. PARIS Plan, Angle, Recolte, Insecte, Signe.)

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 8*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 8,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 9,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 28* καὶ ῥαμμένος *δρ. 30*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερ. λεπτὰ *50* ἄδραφος καὶ *δρ.1,50* ὁραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3*,—εἴτε ἄδραφος εἴτε ῥαμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στίχεια δρ. 8 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Περαν τῶν 10 λέξ. 80 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφάλαια λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στοῖχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 596)

Μέμφις, Νίτσα Ἰωαννίδου, τὸ μπράβο δὲν ἀξίζει σὲ σᾶς, ἄλλα στὸν κλῆρο καὶ 'ς ἕνα ποὺ τοῦ προετοιμάζουμε ἕνα ἀριστοκρατικὸ ξεσκέπασμα.

Νίτσα, Δόξα Ματωμένη

(ΚΒ' — 597)

Ἀκκίλα, Ταγκό, ὁ ἰς συνχαίρομεν διὰ τὰς ὀρθὰς ἀνακαλύψεις σας. Καλὴ χώνεψη! Θὰ φάγατε, πιστεύω, τὰ φούλια τῆς *Μπουμπουλίνας*.

Νίτσα, Δόξα Ματωμένη

(ΚΒ' — 598)

Μπερμπαντάκο, Νίτσα, πόσες τοῦμπες ἐκάματε διὰ νὰ μάθετε patinage; *Πηδηχτούλης*

(ΚΒ' — 599)

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ἱδρύθη ἐν *Θήβαις* Σύλλογος, ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν. Σκοπός: Διάδοσις Διαπλάσεως.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ: ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΗΣ
ΔΙΑΔΟΧΟΣ: ΑΛΚΗΣ
ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ: ΘΗΒΙΩΤΑΚΙ
ΑΥΛΑΡΧΗΣ: ΘΗΒ. ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΠΡΟΣΩΠΑΡΧΗΣ: ΧΑΤΖΗΣ
ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: ΘΗΒΑΙ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚ: ΘΡΙΑΜΒ. ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ: ΑΗΤΗΤΟΣ
ΣΤΑΤΟΡΤ.: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΘΑΜΑΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚ: ΘΗΒΑΪΚΗ ΗΧΩ
ΑΠΟΙΚΙΩΝ: ΜΠΑΡΜΠΑΣ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ: ΚΑΔΜΟΣ
ΠΡΟΕΔ. ΒΟΥΛΗΣ: ΘΗΒΑΪΚΟ ΖΙΖΑΝΙΟ
ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥ: ΛΑΤΡΗΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
ΠΡΑΚ: ΠΑΝΤΑΖΗΣ, ΧΑΤΗΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΥΠΟΥΡΓ. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Διὰ Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος διορίζονται:

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: ΜΠΡΟΥΜΑΣ
ΥΠΟΣΤ: ΜΙΚΡΟΣΚΦΠΙΚΟΣ ΓΙΓΑΣ
ΕΠΙΤΕΛΑΡΧΗΣ: ΔΡΑΚΟΣ

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διεύθυνσις. « Θριαμβευτικὴν Αὐτοκρατορίαν » Θῆβας.

Δος ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς διηγήματος ἢ ἀνεκδότων. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ εἰκοσάλεπτος. Βραβεῖα. Λον Φαντίνα (Χρυσόδετος), Βον Φοιτηταί, Γον Μητρυιά. Ἀποτελέσματα μὲ σύντομη κριτική.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΜΕΓΑΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.

(ΚΒ' — 600)

Νιαγάρα, παρακαλῶ: Γιὰ σένα στὴν ἀνάγκη ἐπιτρέπεις νὰ συνηγορῶ; *Φαιακικὸ διαβολάκι*, κρῖμας τὸ ὄνομα! Νὰ μὴ σάρεσουνε τἀστεῖα... *Ρομεσπιέρε*, λίγη ὑπομονή, ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 601)

Ἐπαναστάτη, σὲ συλλυποῦμαι ποὺ ἀντὶ γιὰ τρεμούλα δοκιμάζουν ἀναγούλα.. Πάψε λοιπόν, γιατὶ ἂν μᾶς πιάσῃ ὅλους ἀναγούλα, ἀλλοίμονο! θὰ γίνῃς Γιατρός! ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 602)

«ΚΥΚΛΑΔΕΣ»

Στὶς 24 Ἰουλίου, στὸ σαλονάκι τῆς Ἀρχηγοῦ θὰ γίνῃ ἡ πρώτη διάλεξη τῆς Παρέας ἀπὸ τὴν *Ρίταν* στὴ γαλλικὴ γλῶσσα μὲ θέμα: «Ἑλλὰς—Τέχνη» (Hellade-Art»). Τὸ κάνομε γνωστὸ στὴν ΕΔΡΑ.

»ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ»

(Παράρτημα τοῦ ἄνω Συλλ.)

(ΚΒ' — 603)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΡΙΤΑ=Μαρ. Μαώνη, Ἀρλεκῖνος,=Ἀπ. Μοσχίτσος, Ραντιγκρί=Παῦ, Δαϊνδηρολῆς, Θαναταῖς=Γεώρ. Δαϊνδηρολῆς, Σπαθὶ Κωνσταντίνου=Κ. Γκούτας, Σφαιριστὴς=Παν. Παππᾶς, Μαῦρος Γάτος=Γεώρ. Σαπῆρας, Διπλόλορδος = Νικ. Καλαθάκης, Ἀήττητο Ἑλληνόπουλο,= Ἐρ. Γκίνης, Ἐνδοξο Ἑλληνόπουλο= Γερ. Ζερβός, Συριανὸς Παταρόλος = Ἰω. Καλονάρης=Εὐγενὴς Ἰδανικὸν=Γρ. Γαλάρης=Ὑπερήφανος Ἕλλην=Γεώρ. Θεοδοσάκις, Γεώρ. Φραγκίσκος. = Γεώρ. Ἀξιώτης,=Συριανὸς Γυμνασόπαις=Ε. Κοντός=Συριανὸ Διαβολάκι=Κ. Φλῶρος="Αγκυρα Δυστυχῶν = Ἄγγελος Σπεργίου, Μυριέλλα = Μαρία Κυριακίδου, Ἀγρίμι=Ἑλένη Καίπα.

Ἀρχηγός: ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΒ' — 604)

ΒΑΡΔΑΤΕ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΟΛΑ ΘΑ ΤΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ
ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 605)

Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς, Βεατρίκη, Καμέλια, Μελλοθάνατη, Τριανταφυλλένια, Ἀνθεμίς... ἀποκαλυπτόμεθα:—ΟΝΕΙΡΟΣΤΑΛΑΧΤΗ = ΕΗ ΓΑΛΟΦΟΣ, ΔΑΚΡΥΣΤΑΛΑΧΤΗ=ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ.

(ΚΒ' — 606)

Σόρα Πμουχώ, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, συμμαχοῦμε;

ΒΙΖΑΝΤΙΝΟΝ ΞΙΦΟΣ

(ΚΒ' — 607)

Συριώτη, Συμμορία Ἀρλεκίνου, σᾶς κοροϊδεύανε! Ὀνομάζομαι... Γεώρ. Κολοκυθίδης!..

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 608)

Στέφανε Συριώτη, πῆγες γιὰ μιλλὶ καὶ βγῆκες κουρεμένος, ἀούα!

Γ. ΝΙΑΓΑΣΑΣ

(ΚΒ' — 609)

Εἰσερχομένη εἰς διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ἅπαντας.

Κυκλαδικὴ Ἀῦρα

(ΚΒ' — 610)

Ρίτα, Μπουμπουλίνα, Μπερμπαντάκο, δέχεσθε ἀνταλλαγήν; Γράψατε: *Κυκλαδικὴ Ἀῦρα* q. r. Νάξον.

(ΚΒ' — 611)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ Βραβείων: Λιουγόρας, Ἔπαινος: Βυζάντιον, Παντοστόπουλος, Βαφειάδου, Λιουνόερα, ξαναστεῖλε διεύθυνση.—Ματωμένο Δαφνόκλαδο.

(ΚΒ' — 612)

Ἀφελὴ Γυμνασόπαι, εἶσαι θυμωμένος; Περιμένω ἀπάντησι γιὰ νὰ γράψω.

Τριανταφυλλένια

(ΚΒ' — 613)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΜΥΝΑ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΔΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΕΛΛΗΝ.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος, Ἐπαναστάτης, Ριγολέτος, Ἀηδονολάλυτος.*—ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ *Φακίρης Παπαλάζαρος, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Κανείς.*

ΕΥΦ. ΜΝΕΙΑ: Μόντε Χριστός, Λουκ. Βαφειάδης, Ἀλογόμυγα, Ἐλευθ. Λαούρδας, Μυστηριώδης Ἱππότης.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: ΔΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ΥΠΕΡΗΦΑΝΕ ΕΛΛΗΝ, στεῖλατε διευθύνσεις καὶ διαλέξατε βραβεῖα.

Ὁ Πρόεδρος:
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΙΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμ.:
ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 614)

ΡΙΤΑ, ΑΦ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ΚΙΚΗ, ΠΑΝΕΛ. ΠΟΙΟΣ, ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΕ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΥΠΕΡΗΦ. ΕΛΛΗΝ, ΠΙΠΟΛΥΤΕ, ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, ΣΟΡΑ ΛΕΖΙΝΕΒ, ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, τιμή μου θὰ τὸ θεωροῦσα ἐὰν λαβαίνατε μέρος στοὺς προκηρυχθέντας Διαγωνισμούς μου.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 615)

ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ.—Βούδας= Φ. Ἀθανασούλας, Μικρασιατόπουλο, νὰ σὲ ξεσκεπάσω; Παρντόν; ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 616)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΤΡΕΜΕΤΕ!!! διότι ἔρχεται σὰν ἀστραπὴ ὁ ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ νὰ σας ξεσκεπάσῃ.

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 617)

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κυανόλευκο Δάβαρο = Μερκαντώνης. Σφαιριστὴς = Παππᾶς. Ματωμένο Δαφνόκλαδο = Καραθανάσης. ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 618)

ΚΡΟΝΟΣ.—Ἵδρυση ἐν Ἀθήναις. Σκοπὸς διαδοσις Διαπλάσεως, προκήρυξις διαγωνισμῶν κ.λ. Διοικητικὸν Συμβούλιον: Πρόεδρος: Κοκίς, Ἀντιπρόεδρ. Γσόντος. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δ)σις: Κοκαν, p. r. Μαρούσι.

(ΚΒ' — 619)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΣΚΟΡΠΙΟΝ ΦΥΛΛΑ, ΑΡΗ ΦΑΝΑΡΙΩΤΗ, ΚΥΚΝΕ, ΡΕΙΚΙ ΤΗΣ ΑΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ,

Μ' εὐχαρίστηση θὰ βλέπαμε κατι δικο Σας στὸ Διαγωνισμό μας· τὸ βραβευμενο θὰ δημοσιευθῇ στὶς Ἀγγελίες.

ΡΟΔΟ,
ΜΠΟΕΜ.

(ΚΒ' — 620)

Παιδιὰ, ὁποιος μὲ ἀνακαλύψει θὰ εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων· εἶμαι τὸ

ΝΕΚΤΑΡ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΟΣ